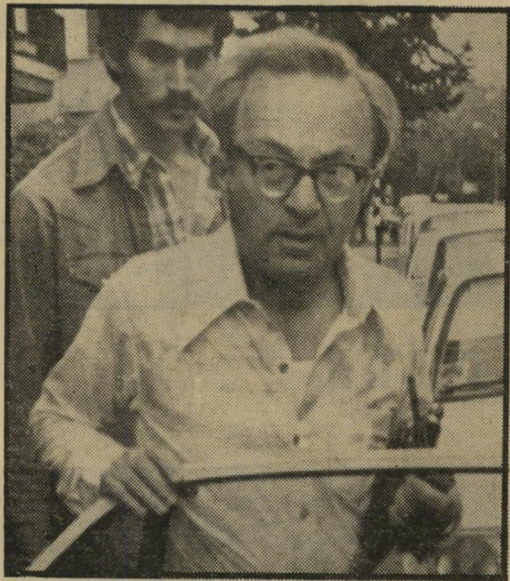

המהנדסת גלינה (מימין) היתה

המאהבת של אליהו אבן

(למטה) - ועל כן הרגה

את אשתו, סוזי אבן (משמאל)

גלינה החלה להתעצבן, היתה חסרת-מנוח, החלה לחפש מיספרייטלפון אך לא היה שום בכי או היסטריה.

עד כאן, סיפורו של אליהו אבן.

על סמך עדות זו, הודאתה של גלינה עצמה במיטרה ועדויות של שוטרים, רופאי המכון הפאתולוגי וכן שני פסיכיאטרים (האחד מבית-החולים אברבנאל בבתיים והשני, הד"ר ראובן מאיר מבית-החולים לחולי-נפש בבארייעקב) ביקשה התובעת, עורכת-הדין פנינה דבורין מפרק' ליטות מחוז תל-אביב, להרשיע את גלינה ברצח.

הרשעה כזו גוררת, עליפי החוק, עונש אוטומטי של מאסר עולם.

פרקליטה של גלינה, עורך-הדין דן לוי, טען שאין במיקרה זה אלמנטים של רצח, וביקש להרשיע את המאהבת-הנאשמת ב-סיניף הריגה בלבד. הרשעה לפי סיניף זה משאירה את ההחלטה בדבר חומרת העונש לשיקולם של השופטים.

גלינה שהיא גרושה פעמיים, היתה נתון נה בעבר בטפול פסיכיאטרי ברוסיה. עובדה זו פתחה פתח לפני פרקליטה, לטעון שהיא פעלה מתוך דחף שאינו בר-כיוש. אחרי ששני הפסיכיאטרים פסקו שגלינה אינה חולת-נפש, טען הפרקליט שמעשיה נבעו מתוך מופרעות שאינה מחלת-נפש, או מתוך אוטומטיזם. שלושת

בין אחריות שנוצרה במשך 40 שנה, לבין אחריות של שנה, ומה שלא אחליט יהיה מי שיפסיד — ואני מתלבט.

בשבת שלפני יום הרצח (שארע ביום הראשון, ה-16 באפריל '78), שוחחנו שוב. גלינה אמרה שהיא יודעת שאני אעזוב אותה, והציעה לקחת אותי לשם במכונית. לא היה לי אומץ לומר לה סופית, ואמרתי לה שתלך ושאני אחליט במשך 24 השעות ואתן לה תשובה. למחרת בבוקר, כשהיא נסעה לעבודה, ארוזתי את התפסים, השיר ארתי לה מיכתב ונסעתי הביתה.

„גמרתי אותה,

תבוא!”

כ עבור שעה נסעתי למישרד, והחל לטתי שלא הוגן להסתפק במיכתב. צילצלתי אל גלינה לעבודה, לומר לה

גלינה התמוטטת-עצבים, היסטריה ועיר-פול-חושים.

ביום שנודע לי על מצבה הקשה, באתי וראיתי אותה בוכה, חסרת-אונים. היא שכבה במיטה ומילמלה דברים לא-מובנים, ניסיתי לנחם אותה, אך לא היתה לכך שום השפעה — היא זיהתה אותי אך לא ביקשה ממני כלום.

נשארתי שם חצי שעה, ועזבתי. היא נשארה בבית עם בתה בת ה-17 וחצי. היא לא אמרה לי שום דבר משמעותי, ולא קישרה את מצבה לשום דבר. אמרתי לה שאולי עוד ניפגש, אך זה לא עודד אותה. השארתי אותה במצב של דיכאון. זה היה בתחילת אוקטובר '77, יום אחד אחרי שעזבתי אותה.

כעבור שבועיים פגשתי אותה שוב, והמשכנו להיפגש. זו היתה יוזמה של שני הצדדים, ונאלצתי לשקר לאשתי, החשדות מצידה גברו, היו חיכוכים, סיכ-

כ שנכנסתי היא ירדה שקועה במחשבות. היא לא בכתה ולא היתה היסטריה, ואמרה שהיא ערה לעונש הצפוי לה. הרופא שהגיע למקום הוציא את הסמרטוט מהצוואר וניסה להנשימה... ציון במילים אלה תיאר רס"ל המיטרה, ציון נגר, את המחזה שניגלה לעיניו כשכנס לדירה ברחוב מיכה בתל-אביב, ב-16 באפריל השנה.

על הריצפה היתה שרוועה, ללא רוח חיים אשה מבוגרת לבושה בבגדיה התחר-תונים בלבד, כשפניה מכוסים במיטפתח. לידה ישבו שניים: גבר קשיש ואשה צעירה ממנו. היה זה המשולש הניצחי. האשה המתה היתה סוזי אבן בת ה-60; הגבר היה בעלה, אליהו („לושה") אבן בן ה-68, והצלע השלישית במשולש — המאהבת, גלינה בילוצרקובסקי בת ה-45. דקות אחדות לאחר-מכן נלקחו גלינה בילוצרקובסקי ואליהו אבן למיטרה. הוא מסר עדות, ושוחרר. גלינה מסרה הודעה מפורטת, שכללה הודאה בביצוע הפשע, ונעצרה.

בשבוע שעבר נגזר דינה של גלינה, עלידי הרכב השופטים בנימין כהן (בשיא), אליהו וינוגרד ומשה טלגם בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. היא הורשעה בהריגה ונידונה ל-12 שנות מאסר. סיפור המשולש הרומנטי, שהביא למו-

הקריינאה התוהלת

השופטים ניתחו ביסודיות את סיפור ה-אהבה, ואת הטענות המישפטיות.

„איזה נשק

יש לה?”

ת יאורו של השופט אליהו וינוגרד לחן היה המצפה והפיוטי מבין השאר. **לחן מוכבים, כישונו, עיקרי דבריו של** השופט וינוגרד **בהכרעת-דינו:**

„עזה כמות אהבה, קשה כשאל קינאה, רשפיה רשפיה, אשה שלהבותיה.” פסוק זה, הלכות מספר האהבה של שלמה המלך, שיר השירים, מצפה בעשר מילים את המישפט שלפנינו כולו, מה שאמר לנו המלך בלשונו הפיוטית, אמרה לנו הנא שמת בלשונה כך: 'הרגשתי שהוא אוהב אותי, שאלתי את עצמי אם זה מישחק, או שזה ככה שהוא אוהב אותי. הבנתי שאני צריכה לדבר עם סוזי: איזה נשק יש לה? מה יש לה שהיא יכולה להחזיק אותו ולי אין? רציתי להבין.

„אמרתי לו ביום שבת, שהוא יבין ש-בשבילי זה יהיה הסוף אם הוא יעזוב אותי. כל הומן חשבת על זה. רציתי

שעזובתי. היא אמרה שהיא רוצה לדבר, שאלה היכן אני וקבענו לעוד הציי-שעה במישרד. השעה היתה 11.20. כעבור כמה דקות נכנסה אלי הבת שלה, ואז גם צילצל הטלפון וגלינה הודיעה לי שהרגה את סוזי, ושאני יכול לבוא עם מיטרה ואמי בולנס. היא אמרה לי זאת ברוסית, במילים האלה: „אני מדברת מהבית שלך. גמרתי אותה, אתה יכול לבוא עם מיטרה ואמבולנס.”

לא יכולתי להאמין, וחשבתי שהיא רק מאיימת. תיכף יצאתי ומצאתי מועית. לבת שלה לא הספקתי לומר מילה, והיא הלכה. הבת אמרה שבאה להביע כעס על זה שעזבתי אותה. היא היתה נוכחת בעת שיחת הטלפון, אך לא ידעה את הנושא. גלינה פתחה לי את הדלת, ראיתי את סוזי על הריצפה, בחדר הכניסה, עם חול-צה כרוכה סביב צווארה. ניגשתי, וראיתי שהיא ללא רוח-חיים. לא הסתכלתי בגלינה, ואמרתי לה: 'את חיה רעה'. היא החזירה לי באותה מטבע, ואני צילצלתי למיטרה.

בזמן ההמתנה לשוטרים היא התחילה להתעצבן, ברגע שהגעתי, לא הבחנתי בעצבנות. היא פתחה לי את הדלת ושת-קה המיטרה הגיעה מהר, ובזמן הזה

סוכים, והרגשתי עצמי אשם. ב-11 בינואר '78 עזבתי שוב את הבית, וחזרתי אל גלינה.

בתחילה היה לי רושם שאשתי השל-מה עם זה. הלכנו לעורך-דין, וחחמנו הסכם שאני מתחייב לתמוך בה. אין זה הסכם גירושין אלא הסכם לפירוד.

כעבור זמן מה התחיל מצבה של אשתי להידרדר. היא הגיעה להכרה שהיא נשי-ארת בודדה לתי זיקנה, ושפתתי מקום גדול מדי בחייה. היא הפסיקה לאכול, בכתה, התייסרה, החלה להשפיל את עצמה בפני ולהתחנן. זה שבר אותי. נאלצתי להבטיח לה שאני חוזר. היא רצתה לדעת מתי הייתי צריך זמן, כדי להסדיר את כל העניין עם גלינה.

אני אדם חלש-אופי, ולוקח לי זמן להת-ליט. נתתי לה תאריך סתמי. כל זה אירע בסוף מארס '78.

הבעייה היתה להכין את גלינה, אשר הרגישה שמהו מתרחש אצלי. כעת שיר-קרתי בכיוון ההפוך: הייתי נפגש עם אשתי, ואני מניח שגלינה ידעה זאת. כמה ימים לפני המועד שהייתי צריך לעזוב, שוחחתי עם גלינה. ניתחתי את המצב, וניסיתי להסביר את הצד של אשתי. שבפני עומדת הברירה

תה של האשה החוקית בידי המאהבת של הבעל, נגע לרובם של שלושת השופטים והותיר בהם רושם עז. רושם זה פילג את שלושת השופטים בדיעותיהם, וכל אחד מהם כתב הכרעת-דין נפרדת, שבה תיאר את השתלשלות הרומן מנקודת ראותו שלו.

„אני אדם

חלש-אופי!”

ש תי הערויות המרכזיות היו, כמיר נאשמת, גלינה בילוצרקובסקי. **סיפר הבעייה-המאהבת:**

הייתי נשוי למנוחה, סוזי אבן, 39 שנים, ואין לנו ילדים. עלינו לארץ בשנת 1939. אני חשבונאי. את גלינה אני מכיר ממארס 1977. בעבודה משותפת במסע הבחירות לכנסת התיידדנו, מצאנו חן זה בעיני זה והתפתחו בינינו יחסי אהבה. בספטמבר '77 עזבתי את הבית, ועברתי לגור אצל גלינה. זה השפיע קשה על אשתי, שעברה התמוטטות עצבים ו-ניסיונות התאבדות. היו לי נקיפות מצפון, ואחרי 19 יום חזרתי הביתה. אז קיבלה